

Rudarske pesmi.

v.

Tovariši delajo v jami trijé,
Zaklade razkrivajo drage.
Vse tiho. Udarcev pogumnih nebroj
Po čelu razliva jim srage.

Nesreča, povsodi človeku grozêč,
V odzadju rudarje podsuje,
Pregrozne jih smrti le močen obok,
Nad njimi visêč, obvarúje.

Zasip jim na veke zatvoril je pot,
Pod zêmljo tičáti jim vélel,
V temini zemljé in v temini srcá
Le eno še vsak si je želêl:

Dé prvi: »Oj solnce, ti žarek nebá,
Da vsak bi spoznal to dobroto!
Zakrit mi pogled je; le enkrat še rad
Užival bi tvojo gorkoto!«

Dé drugi: »Doma imam ženo skrbnó,
Dojenček preganja skrbi mi;
Najslajše življenje minilo je zdaj — —
Da enkrat še bil bi med njimi!«

Dé tretji: »Samotno je bilo srce,
Dokler ni ljubezen mu vsklila;
Le enkrat zdaj rad bi nevesto objel,
Potem bi na vek se ločila.« —

Nevspešen bil vsak je rešilcev poskus
V pomoč ti trojici nesrečni;
Molili sorodci v gorečih solzâh
Za blagor so mrtvecev večni.

Preplula že zemlja svoj letni je pot,
Cvet venčal je hrib in dolino;
Na kraju nesreče kopali so spet,
Iskali predrago kovino.

Kako so strmeli rudarji tedaj,
Ko našli nesrečne so žrtve;
Vsi zdravi in čvrsti, junaki trijé,
Ki vse jih je šteló med mrtve.

Veselo pozdrav je rešencem zvenêl,
Med ljud je novica hitela,
Prijateljev, znancev osuplih takoj
Okolica prišla je cela.

Najmlajši nesrečnik se je veselil,
Ko devo objel je cvetočo,
Radosti je možu rosilo oko,
Ko stopil k družini je v kočó.

In starčku omamljen je hitel pogled
Na solnčnato plan razsvetljeno:
Kar želêl pred letom vseh treh si je vsak,
Zdaj bilo mu je podeljeno.

A sreče se komaj zavedel je vsak,
Že angelj je smrtni namignil;
Vsem trem je ugásnilo trudno okó,
V višave njih duh se je dvignil . . .

Vladimir.



S o n e t.

Mladenič cvetnih lic, pogledov palnih,
Ne vidiš-li, da zêmlja vsa precvita,
Da svetla pômlad in mladost žarita
V življenja tebi vir brez valov kalnih?

V višavah ti prebivaš »idealnih«,
Srcé in duh, čutenja, mislij sita,
Bolesti, méniš, toliko trpita,
Da moraš peti vrsto pesmij žalnih.

Pač malo si okusil še trpljenja . . .
Zató se v svet rodé ti čuti bolni,
Izžéti brez notránjega ukaza.

Kedár se pridrevi vihar življenja,
Z resnično togo dušo ti napolni,
Takrat zaman ji boš iskâl izraza. —

A. M.

